

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce **KOBLÍŽEK PLZEŇ s.r.o.**, se sídlem Manětínská 69, Plzeň, zastoupeného JUDr. Josefem Pelechem, Ph.D., advokátem, se sídlem Kardinála Berana 32, Plzeň, proti žalované České obchodní inspekci, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2013, čj. ČOI 35596/13/O100/2200/13/IIy/Št

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2013, čj. ČOI 35596/13/O100/2200/13/IIy/Št (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 30. 1. 2013, čj. ČOI 8749/13/2200 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla žalobci uložena pokuta 100.000 Kč pro porušení § 4 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době spáchání deliktu (*dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“*) a tím za spáchání správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

2. Změna prvostupňového rozhodnutí byla žalovanou učiněna podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) a spočívala ve změně, kdy ve výroku prvostupňového rozhodnutí byla slova: „*kterého se dopustila tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy na webových stránkách,*“, nahrazena slovy: „*kterého se dopustila tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy ve formě 4 tabulek zobrazujících příklady půjček pro dobu splácení 6, 12, 18 a 24 měsíců na webových stránkách*“. Dále byla změněna částka uložené pokuty, když byla slova: „*pokuta ve výši 100.000,- Kč (slovy jedno sto tisíc korun českých)*“ nahrazena slovy: „*pokuta ve výši 70.000,- Kč (slovy sedmdesát tisíc korun českých)*“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věta druhá správního řádu potvrzeno.

II. Důvody žaloby

3. V žalobě žalobce zopakovala průběh předcházejícího správního řízení a své námitky formuloval do čtyř žalobních bodů.

4. V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím nezákonné, proto, že neobsahuje ve výroku specifikaci jednání, za které je sankce ukládána, natož pak určení skutečností vylučujících záměnu s jiným jednáním. K tomu žalobce uváděl, že dle konstantní judikatury ve věcech správních je pouze výroková část správního rozhodnutí schopna zasáhnout práva. Řádně formulovaný výrok je proto nezastupitelnou částí rozhodnutí, ze kterého lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena a pouze porovnáním výroku, nikoliv odůvodnění, lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté. Nezbytnost úplné specifikace jednání (z hlediska věcného, časového a místního) plně koresponduje s mezinárodními závazky, neboť na rozhodování o jiných správních deliktech dopadají požadavky článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.). Ve vztahu k trestání za správní delikty byly standardy této Úmluvy aplikovány již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, sp. zn. 6 A 126/2002 (publikovaném pod č. 461/2005 Sb. NSS).

5. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítal, že neporušil povinnost uloženou mu § 4 zákona o spotřebitelském úvěru, a to jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu poskytnout informace uvedené v příloze č. 1 zákona o spotřebitelském úvěru pod písm. a) o výši roční procentní sazby nákladů a pod písm. b) o výpůjční úrokové sazbě. K tomu žalobce uvedl, že je poskytovatelem úvěrů (půjček), a to s rozlišením doby splácení a výše poskytnuté půjčky. Poskytuje půjčky na 6 měsíců v částce od 3.000 Kč do 25.000 Kč, na 12 měsíců v částce od 6.000 Kč do 50.000 Kč, na 18 měsíců v částce od 6.000 Kč do 50.000 Kč a na 24 měsíců v částce od 6.000 Kč do 50.000 Kč. Výše roční procentní sazby nákladů a úroku je v každém případě rozdílná. Tomuto účelu jsou přizpůsobeny webové stránky žalobce zobrazující se prostřednictvím domény <http://www.koblizekplzen.cz>, na nichž jsou k dispozici jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě. V případě zvolení konkrétní půjčky na uvedených webových stránkách se vždy jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu zobrazí zákonem o spotřebitelském úvěru uložené informace, a to o výši roční

procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě. Dle žalobce uvedené webové stránky neobsahují reklamu. Obsah webových stránek je pouze součástí žádosti o půjčku již pro konkrétní zájemce (spotřebitele). Jak je obecně známo, reklama je prostředek pro získání co největšího počtu zájemců za účelem dosažení podpory poskytovaných služeb. Žalobce vyvinul co největší snahu přizpůsobit své webové stránky tak, aby byl jejich obsah co nejprehlednější, jasný, výstižný a srozumitelný. S ohledem na velké množství variant poskytovaných půjček (různá výše poskytovaných půjček a doba splácení) byly webové stránky přizpůsobeny tak, aby se již konkrétní zájemce (spotřebitel), který má zájem o půjčku, mohl přehledně orientovat na webových stránkách a odeslat svoji žádost. Jak již žalobce v příloze odporu ze dne 21.12.2012 doložil tištěnou verzí webových stránek ze dne 9.10.2012, jsou na webových stránkách vždy k dispozici jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě.

6. K druhému žalobnímu bodu žalobce dále uváděl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvádí: „*Následnou kontrolou uvedených webových stránek bylo zjištěno, že uvedené webové stránky byly upraveny a vytýkané nedostatky odstraněny (viz. tištěná podoba webových stránek prostřednictvím domény www.koblizekplzen.cz ze dne 24.01.2013 –součástí správního spisu). Pakliže je účastník řízení přesvědčen o tom, že se nedopustil skutku uvedeného v předmětném příkazu, logicky vyvstává otázka, z jakého důvodu došlo k úpravě webových stránek, a to konkrétně tím způsobem, že vytýkané nedostatky byly provedenou úpravou odstraněny.*“ Žalobce k tomu uvedl, že uvedené čtyři „prokliky“ dostupné na: www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_6mesicu.html, www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_12mesicu.html, www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_18mesicu.html, www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_24mesicu.html, byly na webových stránkách ponechány nedopatřením z dob, kdy povinnost uvedená v § 4 zákona o spotřebitelském úvěru nebyla stanovena, a informace obsažené na vytýkaných odkazech webových stránek nebyly aktuální. Webové stránky žalobce obsahují velké množství variant nabízených půjček, a tím i velké množství „prokliků“. Z tohoto důvodu nebyly nedopatřením správce sítě odstraněny a stalo se tak až po provedené kontrole správního orgánu. U všech ostatních „prokliků“ nabízených půjček však již povinné informace uvedeny byly.

7. Dle žalobce není zájemce (spotřebitel), který navštíví webové stránky žalobce, jenž by před odesláním žádosti o půjčku nebyl informován o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě. Oba tyto údaje jsou každému zájemci (spotřebiteli) poskytnuty a to jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu. Proto nemohlo být ovlivněno rozhodování zájemce (spotřebitele), které by jinak neučinil, tedy nebylo porušeno ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (*dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“*). Není a nebylo nikdy snahou žalobce klamat zájemce (spotřebitele) tím, že by neuvedl údaje o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě a to zákonem stanoveným způsobem, ba naopak se snažil ve spolupráci se správcem sítě webových stránek uzpůsobit množství variant nabízených služeb, tak, aby byly jednotlivé „prokliky“ (při výběru doby a výše půjčky) co nejprehlednější. Pokud by byla

grafika webových stránek vyobrazena jinak, zájemce (spotřebitel) by se v katalogu informací nevyznal a ztratil by tak relevantní údaje, což by bylo v rozporu s účelem zákona.

8. V rámci třetího žalobního bodu žalobce namítal, že i pokuta ve výši 70.000 Kč je nepřiměřená a nepřijatelná, když žalobce jednal v dobré víře a v ostatních kontrolních zjištěních správní orgán neshledal pochybení (údaje o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě jsou na veškerých předsmulvních i smluvních listinách řádně stanoveny a v konečném důsledku jsou i na webových stránkách žalobce). Výše pokuty za skutek, ze kterého je žalobce nařčen, by pro něj znamenala velké finanční zatížení, které by mělo negativní dopad na jeho podnikání, zaměstnance i osoby, se kterými spolupracuje. Žalobce byl srozuměn se skutečností, že pokuta může být v daném případě uložena až do 5.000.000 Kč a že musí být finanční postih znatelný v majetkové sféře a pro žalobce nikoli zanedbatelný. Za takový postih považoval žalobce pokutu ve výši 50.000 Kč. Pokuta ve výši 70.000 Kč znamená pro žalobce postih nejen znatelný v majetkové sféře a nikoliv zanedbatelný, ale s ohledem na finanční situaci a celkové náklady také likvidační.

9. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobce namítal, že ve správním řízení navrhoval výslech svědků R.U., A.V. a G.V. (u každého uvedeno datum narození a bydliště). Správní orgán I. stupně však shledal provedení těchto důkazů za nadbytečné. Žalobce však měl za to, že mu jejich neprovedením nebylo umožněno uplatnit svá práva v řízení a na jejich provedení trval.

III. Vyjádření žalované

10. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Ohledně námitek totožných s námitkami odvolacími odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

11. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že výrok napadeného rozhodnutí nelze vnímat izolovaně, ale vždy ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, které je jím přezkoumáváno. Vyčerpávající věcná, časová a místní specifikace jednání je nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým je takové jednání sankcionováno. Druhoinstančním rozhodnutím však není ukládána sankce za určité jednání účastníka řízení, ale je jím „pouze“ potvrzováno, měněno nebo rušeno rozhodnutí prvostupňové. V daném případě je z výroku napadeného rozhodnutí zcela jasné, o které prvostupňové rozhodnutí se v něm jedná, pochybnosti o tom nemá zjevně ani žalobce. Je zde také uvedeno, jakým způsobem odvolací orgán rozhodl - prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, že upřesnil jeho výrok, snížil uloženou sankci a ve zbytku jej potvrdil. Je také patrné, kdo je účastníkem daného správního řízení a podle kterých zákonných ustanovení bylo rozhodováno. Dle žalované výrok napadeného rozhodnutí splňuje náležitosti § 68 odst. 2 správního řádu.

12. K druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že i prezentace nabízených služeb na webových stránkách představuje reklamní sdělení, na které je třeba vztáhnout zákon o spotřebitelském úvěru, pokud je jeho součástí jakýkoliv údaj o nákladech takového úvěru. Vzhledem k tomu, že webové stránky žalobce obsahují (a v době kontroly rovněž obsahovaly) mimo jiné text: *„Naše společnost nabízí lidem v Plzeňském kraji. Náš obchodní zástupce Vás navštíví, přinese smlouvu a osvětlí všechny podrobnosti. Během několika dnů Vám pak*

můžeme doručit peníze. Vy nikam chodit nemusíte, takže snadnější už to být nemůže.“, jehož záměrem je představení výhod nabízených půjček, může žalobce jen těžko tvrdit, že cílem těchto webových stránek nebylo přesvědčit potenciální klienty k využití jeho služeb. Dle žalované není důvod považovat každého návštěvníka webových stránek žalobce za rozhodnutého zájemce o zde nabízené úvěry, vůči němuž by již jakékoliv reklamní sdělení pozbylo smysl. Žalobce vysvětlil přítomnost předmětných tabulek na svých webových stránkách tak, že zde byly nedopatřením ponechány z doby před nabytím účinnosti nového zákona. Zákon o spotřebitelském úvěru však nabyl účinnosti již dne 1. 1. 2011 a kontrola webových stránek žalobce proběhla dne 9. 10. 2012, tedy téměř dva roky poté. Žalobce měl tedy dostatek času, aby nechal webové stránky upravit.

13. K argumentaci, kterou žalobce v žalobě vyvrací, že by se dopustil nekalých obchodních praktik, žalovaná uvedla, že z porušení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nebyl v daném správním řízení viněn.

14. Ke třetímu žalobnímu bodu, k tvrzení žalobce shodnému jako v odvolání, že by uložená pokuta pro žalobce znamenala velké finanční zatížení, které by mělo negativní dopad na jeho podnikání, zaměstnance i osoby, s kterými spolupracuje, žalovaná uvedla, že žalobce toto své tvrzení nijak blíže nerozvedl, neupřesnil své majetkové poměry a neuvedl, že by vzhledem k nim měla být pokuta zcela likvidační, proto za situace, kdy byla napadeným rozhodnutím pokuta výrazně snížena, považovala žalovaná za dostatečnou reakci na tuto odvolací námitku jen upozornění na možnost požádat o povolení úhrady pokuty ve splátkách.

15. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že považuje navrhované výsledky svědků za nadbytečné, neboť má za to, že z písemných podkladů ve spisu je skutkový stav zjištěn dostatečně a výsledky svědků by jej již nemohly zvrátit. Se všemi těmito podklady byl žalobce v průběhu řízení řádně seznámen a dostal možnost, které využil, se k nim vyjádřit. Dle žalované tak nebyla práva žalobce nijak porušena.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

16. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

17. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání.

18. Žalobce s ohledem na důkazy provedené v rámci soudního jednání netrval na provedení důkazu výsledkem v žalobě navrhovaných svědků. Na závěr jednání žalobce uvedl, že došlo k prokázání veškerých jím v žalobě tvrzených skutečností, tzn., že výroková část napadeného rozhodnutí neobsahuje zákonem stanovené požadavky a byla tak porušena povinnost ve světle konstantní judikatury. Žalobce se vytýkaného porušení povinností

nedopustil, neboť webové stránky nejsou vždy reklamou a v případě žalobce neplnily účel reklamy, nýbrž prezentace pro následné kontaktování. K výši pokuty žalobce uvedl, že byla neúměrná, neboť dle přehledu nejvyšších opakovaných pokut spadá do první třetiny a výší předbíhá i podnikatelské subjekty jako jsou Nejlepší autopůjčka od AAA Auto a.s., Multicredit, Home Credit a jiné obdobné společnosti v řádu až o sedminásobek. Dále k výši pokuty uvedl, že ji žalovaná snížila, aniž by konkrétně uvedla důvody jejího snížení. I tak je pokuta ve výši 70.000 Kč vysoká, pro žalobce je značným zatížením a je jí narušena jeho existence. K důkazům navrhovaným ve správním řízení žalobce uvedl, že rozhodující správní orgán vždy odůvodnil, proč provedení navržených důkazů nevyhověl a jejich provedení zamítl.

19. Žalovaná při jednání soudu uvedla, že je účelem § 4 zákona o spotřebitelském úvěru zajistit, aby spotřebitel nebyl motivován k zahájení jednání k uzavření úvěrové smlouvy či vůbec zahájení vyplňování jakýchkoliv údajů na základě informací o nákladech úvěrového produktu, který je vytržen z kontextu ostatních relevantních údajů potřebných k posouzení výhodnosti a nákladnosti nabídky. Všechny povinné informace mají být spotřebiteli poskytnuty, aniž by pro jejich získání musel činit bezprostředně další kroky, např. aktivně zadávat údaje do tabulky. Pokud musí být informace podle přílohy 1 zákona o spotřebitelském úvěru obsažené např. v televizní reklamě, prostřednictvím které není možné vstoupit přímo do komplexu spotřebitelských úvěrů, měly by být tím spíše obsaženy v reklamní nabídce na internetových stránkách, které spotřebiteli nabízejí spotřebitelský úvěr. Dle žalované byla sankce v uložené výši řádně odůvodněna, přičemž byly vzaty v úvahu všechny relevantní skutečnosti případu. Jako náhradu nákladů řízení žalovaná uplatnila cenu jízdenek z Prahy do Plzně a zpět ve výši 200 Kč.

20. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

21. Správním orgánem I. stupně byla u žalobce provedena dne 9. 10. 2012 kontrola zaměřená na dodržování povinností stanovených zákonem o spotřebitelském úvěru, a to 1. poskytování informací při nabídce úvěru reklamou (§ 4 a příloha č. 1); 2. poskytování informací před uzavřením smlouvy (§ 5 odst. 1, 6, přílohy č. 2, 6) a poskytování vysvětlení (§ 5 odst. 5); 3. smlouva (§ 6 odst. 1), posouzení schopnosti splácet (§ 9 odst. 1); 4. předmět podnikání (§ 26). Kontrolou bylo zjištěno (protokol z 9. 10. 2012) že je žalobce poskytovatelem spotřebitelských úvěrů, které nabízí reklamou formou webových stránek (jejich tištěná verze je přílohou č. 1 a 2 kontrolního protokolu a digitální obraz stránek uvedených pod číslem 2 až 5 byl správním orgánem I. stupně zadokumentován). Jedná se o webové stránky:

1. <http://www.koblizekplzen.cz/index/indexhtml>,
2. [http://www.koblizekplzen.cz/pujcky na 6 mesicu.html](http://www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_6_mesicu.html),
3. [http://www.koblizekplzen.cz/pujcky na 12 mesicu.html](http://www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_12_mesicu.html),
4. [http://www.koblizekplzen.cz/pujcky na 18 mesicu.html](http://www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_18_mesicu.html),
5. [http://www.koblizekplzen.cz/pujcky na 24 mesicu.html](http://www.koblizekplzen.cz/pujcky_na_24_mesicu.html).

K tomu je v protokolu uvedeno, že webová stránka uvedená pod číslem 1. umožňuje za využití spotřebitelovy interaktivity poskytnout ve dvou krocích veškeré informace o

nákladech konkrétního spotřebitelského úvěru vybraného při zadání požadované výše úvěru a doby splácení (viz příloha č. 1 kontrolního protokolu). K webovým stránkám pod čísly 2 až 5 je uvedeno, že nabídka poskytnutí spotřebitelského úvěru reklamou u produktu „Koblížek – veselá půjčka“ s dobou trvání spotřebitelského úvěru 6, 12, 18 a 24 měsíců, uvedená formou tabulek na webových stránkách uvedených pod čísly 2 až 5 obsahuje informaci o následujících nákladech spotřebitelského úvěru: výše půjčky, poplatky za půjčku, celková splatná částka, měsíční splátka a doba trvání půjčky. Ohledně těchto webových stránek učinil správní orgán I. stupně závěr, že zde umístěná nabídka spotřebitelského úvěru reklamou, jejíž součástí jsou i některé údaje o nákladech spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, neobsahuje povinné údaje stanovené v příloze č. 1 zákona o spotřebitelském úvěru pod písmeny a) informaci o roční procentní sazbě nákladů a b) výpůjční úrokovou sazbu, a to spolu s údaji o veškerých poplatcích spojených se spotřebitelským úvěrem. Tím došlo k porušení ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru a naplnění skutkové podstaty § 20 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru.

22. Následně byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz ze dne 23. 11. 2012, čj. ČOI 147305/12/2200, kterým byla žalobci uložena pokuta 150.000 Kč pro porušení právních povinností uvedených v § 4 zákona o spotřebitelském úvěru, kterého se dopustil tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy na webových stránkách www.koblizekplzen.cz neobsahovala jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 písm. a) a b) zákona o spotřebitelském úvěru, tj. údaj o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě, jak bylo zjištěno kontrolou provedenou dne 9. 10. 2012 v provozovně žalobce (uveden název a sídlo žalobce) a tím došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru.

23. Proti příkazu podal žalobce odpor ze dne 21. 12. 2012, kde namítal shodně jako v žalobě, že § 4 zákona o spotřebitelském úvěru neporušil, když výše roční procentní sazby nákladů a úroku je v každém individuálním případě rozdílná, a k tomuto účelu jsou přizpůsobeny také webové stránky na adrese <http://www.koblizekplzen.cz>, na kterých jsou vždy k dispozici jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě. V případě zvolení konkrétní půjčky na uvedených webových stránkách se vždy jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu zobrazí zákonem o spotřebitelském úvěru uložené informace, a to o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě.

24. Odpor ze dne 21. 12. 2012 žalobce doplnil před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí ze dne 17. 1. 2013, kde namítal, že webové stránky <http://www.koblizekplzen.cz> neobsahují reklamu, ale jejich obsah je pouze součástí žádosti o půjčku již pro konkrétní zájemce (spotřebitele). Dále uváděl, že v daném případě nelze usuzovat na porušení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Uváděl, že vyvinul co největší snahu, přizpůsobil své webové stránky tak, aby byl jejich obsah co nejprůhlednější, jasný, výstižný a srozumitelný. Nebylo tak ovlivněno rozhodování spotřebitele, které by jinak neučinil. Jeho námitky směřovaly i vůči výši pokuty, kterou označil za nepřiměřenou a nepřijatelnou, když jednal v dobré víře a v ostatních kontrolních zjištěních nebylo shledáno pochybení. Uváděl, že by pro něj uložená pokuta znamenala velké finanční zatížení, které by

v konečném důsledku mělo negativní dopad na jeho podnikání, zaměstnance i osoby, se kterými spolupracuje. V závěru navrhoval shodně jako v žalobě výslech svědků.

25. Správní orgán I. stupně v odůvodnění následně vydaného prvostupňového rozhodnutí po zopakování kontrolních zjištění konstatoval, že učinil ve věci veškerá potřebná skutková zjištění, jimiž bylo prokázáno porušení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru žalobcem, proto bylo nadbytečné provádět žalobcem navrhované výslechy svědků. Uvedl, že se v daném případě jednalo o nabídku spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy. Uvedl, že nezpochybňuje tvrzení žalobce, že v případě zvolení konkrétní půjčky na webové adrese <http://www.koblizekplzen.cz> spotřebitel všechny povinné údaje získá, ale zdůraznil, že tomu tak v době kontroly dne 9. 10. 2012 nebylo v případě webových stránek týkajících se půjček na 6, 12, 18 a 24 měsíců (viz adresy shora), kde povinné údaje prokazatelně chyběly (viz příloha č. 2 kontrolního protokolu – 4 listy). K tomu konstatoval, že ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru stanoví, že pokud je spotřebitelský úvěr nabízen reklamou, která obsahuje jakýkoli údaj o jeho nákladech, musí tato reklama obsahovat jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 tohoto zákona. Následnou kontrolou bylo zjištěno, že byly uvedené webové stránky opraveny a vytýkané nedostatky odstraněny (viz tištěná podoba těchto webových stránek ze dne 24. 1. 2013). Byl-li tedy žalobce přesvědčen, že se nedopustil předmětného skutku, z jakého důvodu došlo k úpravě webových stránek, a to způsobem, kdy byly vytýkané nedostatky odstraněny. Podrobně se správní orgán I. stupně zabýval naplněním pojmu „reklama“ a zdůvodnil výši pokuty, kterou snížil na 100.000 Kč.

26. Žalovaný na základě žalobcem podaného odvolání rozhodoval žalobou napadeným rozhodnutím tak, že změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, jak je uvedeno v odstavci 2 a snížil pokutu na 70.000 Kč. Žalovaný se na základě skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně ztotožnil s právním hodnocením správního orgánu I. stupně a shodně konstatoval, že vzhledem ke zjištěným učiněným správním orgánem I. stupně nepřistoupil ani v rámci odvolacího řízení k žalobcem navrhovaným výslechům svědků, které rovněž vyhodnotil jako nadbytečné.

Právní hodnocení

I.

27. Nejprve krajský soud uvádí, že námitku žalobce uplatněnou při jednání soudu dne 25. 6. 2014, týkající se srovnání výše pokuty uložené žalobci s pokutami uloženými jiným subjektům a tvrzení, že žalovaná snížila pokutu uloženou žalobci správním orgánem I. stupně, aniž by konkrétně uvedla důvody jejího snížení, nepovažuje za rozšíření žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s., ale za nový žalobní bod uplatněný po uplynutí lhůty k podání žaloby stanovené v § 72 odst. 1 s.ř.s., podle něhož *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce dle § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. jen ve lhůtě pro podání žaloby.* Tímto nově uplatněným žalobním bodem se proto krajský soud nemohl zabývat.

28. Dále krajský soud uvádí, že námitky, jimiž žalobce argumentoval v souvislosti s tvrzením, že neporušil ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (viz odstavec 7) nehodnotil a jejich důvodnost neposuzoval, neboť porušení takové povinnosti nebylo v daném správním řízení žalobci kladeno za vinu a nebylo důvodem pro uložení sankce.

II.

29. První žalobní bod není důvodný z následujících důvodů:

30. Náležitosti výroku správního rozhodnutí jsou upraveny v § 68 odst. 2 věta první správního řádu, podle něhož se *ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*

31. Náležitostmi výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, kde uvedl: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“* Žalobce podle obsahu této žalobní námítky vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a namítal, že je napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím nezákonné, neboť neobsahuje ve výroku specifikaci jednání, za které je sankce ukládána ani skutečnosti vylučující záměnu s jiným jednáním (odst. 4).

32. V citovaném usnesení se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jakou míru specifikace ve výroku rozhodnutí o jiném správním deliktu vyžadují pojmy „rozhodnutí ve věci“ (podle § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., tj. starého správního řádu) či nově „řešení otázky, která je předmětem řízení“ (podle § 68 odst. 2 nového správního řádu). Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že *„vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. ... Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*

33. V daném správním řízení byl správními orgány obou stupňů na základě skutkových zjištění učiněn závěr, že žalobce porušil ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru, když jeho nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy na webových stránkách neobsahovala v případě půjček na 6, 12, 18 a 24 měsíců informace uvedené v příloze 1 písm. a) a b) zákona o spotřebitelském úvěru, a žalobce tím spáchal správní delikt podle § 20 odst. 1

písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru.

34. Podle § 4 zákona o spotřebitelském úvěru *jestliže je nabízen spotřebitelský úvěr nebo jeho zprostředkování reklamou, jejíž součástí je jakýkoliv údaj o jeho nákladech, musí reklama obsahovat jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Podle přílohy č. 1 k zákonu o spotřebitelském úvěru nabídka spotřebitelského úvěru nebo jeho zprostředkování reklamou, jejíž součástí je i jakýkoliv údaj o nákladech spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, musí jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu obsahovat a) roční procentní sazbu nákladů, b) výpůjční úrokovou sazbu, a to spolu s údaji o veškerých poplatcích spojených se spotřebitelským úvěrem. Podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru věřitel nebo zprostředkovatel se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 4 neuvede v reklamě informace podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. Podle § 20 odst. 5 zákona o spotřebitelském úvěru za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1.*

35. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že se žalobce (uveden název, IČ a sídlo) pro porušení právních povinností uvedených v ust. § 4 zákona o spotřebitelském úvěru, „*kterého se dopustila (žalobce označen v rodu ženském – poznámka soudu) tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy na webových stránkách www.koblizekplzen.cz neobsahovala jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 písm. a) a b) cit. zákona, tj. údaj o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazbě, jak bylo zjištěno kontrolou provedenou inspektory ČOI dne 9. 10. 2012 v provozovně „KOBÍŽEK PLZEŇ“ ... (uvedena adresa sídla), kde podniká, a tím došlo k naplnění skutkové podstaty dle ust. § 20 odst. 1 písm. a) cit. zákona.*“ Žalovaná uvedený výrok prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila tak, že slova: „*kterého se dopustila tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy na webových stránkách,*“, nahradila slovy: „*kterého se dopustila tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy ve formě 4 tabulek zobrazujících příklady půjček pro dobu splácení 6, 12, 18 a 24 měsíců na webových stránkách*“.

36. V daném případě byl předmětem řízení správní delikt podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru. Povinností správního orgánu I. stupně tak bylo specifikovat tento správní delikt tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, resp. výrok prvostupňového rozhodnutí musel obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). To znamená, že i výrok rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek. Ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí je odvolací správní orgán oprávněn na základě ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V daném případě žalovaná podle tohoto ustanovení postupovala a výrok prvostupňového rozhodnutí změnila s odůvodněním, že shledala důvody pro upřesnění výroku prvostupňového rozhodnutí tak, jak uvedla v odůvodnění napadeného

rozhodnutí, „aby bylo zcela jasné, které části webové stránky společnosti nesplňovaly podmínky zákona o spotřebitelském úvěru. Přestože účastník řízení výrok v tomto směru nerozporoval, má odvolací orgán za to, že je pro předejití jakýmkoliv pochybnostem třeba, aby bylo z výroku nepochybně zřejmé, ve kterých částech webové stránky zachycené v kontrolním protokolu shledal správní orgán pochybení, a proto jej v tomto směru doplnil.“ Z výroku prvostupňového rozhodnutí změněného, resp. doplněného, textem uvedeným ve výroku napadeného rozhodnutí je zřejmý popis skutku tak, že je zde uvedeno místo („v provozovně „KOBÍŽEK PLZEŇ“ ..., kde podniká), čas („zjištěno kontrolou provedenou inspektory ČOI dne 9. 10. 2012“) a způsobu spáchání, který vychází z porušení povinnosti stanovené v § 4 zákona o spotřebitelském úvěru a z přílohy č. 1 písm. a) a b) k tomuto zákonu („tím, že nabídka spotřebitelského úvěru prostřednictvím reklamy ve formě 4 tabulek zobrazujících příklady půjček pro dobu splácení 6, 12, 18 a 24 měsíců na webových stránkách www.koblizekplzen.cz neobsahovala jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 písm. a) a b) cit. zákona, tj. údaj o výši roční procentní sazby nákladů a výpůjční úrokové sazby.“). Uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby sankcionovaný skutek nemohl být zaměněn s jiným, jsou v daném případě skutečnosti, které do výroku prvostupňového rozhodnutí doplnila žalovaná tak, aby bylo z výroku nepochybně zřejmé, ve kterých částech webové stránky žalobce zachycené v kontrolním protokolu shledal správní orgán I. stupně pochybení. Po tomto doplnění výroku prvostupňového rozhodnutí žalovanou není možné sankciované jednání (sankcionovaný skutek) zaměnit s jiným jednáním (jiným skutkem). Není tedy správné tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť neobsahuje ve výroku specifikaci jednání, za které je sankce ukládána a neobsahuje ani skutečnosti vylučující záměnu s jiným jednáním, a první žalobní bod je proto nedůvodný.

III.

37. Nedůvodný je i druhý žalobní bod, kterým žalobce namítá, že neporušil povinnost stanovenou v § 4 zákona o spotřebitelském úvěru a že kontrolované webové stránky neobsahují reklamu (odst. 5), připouští, že byly čtyři „prokliky“ poskytující informace o půjčkách na 6, 12, 18 a 24 měsíců na webových stránkách ponechány nedopatřením z dob, kdy povinnost stanovená v § 4 zákona o spotřebitelském úvěru v tomto zákoně stanovena nebyla, tento nedostatek je však již odstraněn (odst. 6).

38. Ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru (viz odst. 32) upravuje situaci, kdy je nabízen spotřebitelský úvěr nebo jeho zprostředkování reklamou. Je-li součástí takové reklamy údaj o nákladech spotřebitelského úvěru, musí tato reklama obsahovat jasným, výstižným a zřetelným způsobem formou reprezentativního příkladu informace uvedené v příloze č. 1 k zákonu o spotřebitelském úvěru. V daném případě správní orgán I. stupně zjistil, že webové stránky, na kterých jsou uvedeny informace o půjčkách na 6, 12, 18 a 24 měsíců (viz odst. 19 pořadová čísla 2 až 5) neobsahují zákonem stanovené informace uvedené v příloze č. 1 k zákonu o spotřebitelském úvěru pod písmeny a) roční procentní sazbu nákladů a b) výpůjční úrokovou sazbu. K tomu správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje tvrzení žalobce, že v případě zvolení konkrétní půjčky na webové adrese <http://www.koblizekplzen.cz> spotřebitel všechny povinné údaje získá, ale zdůraznil, že tomu tak v době kontroly dne 9. 10. 2012 nebylo v případě webových stránek

týkajících se půjček na 6, 12, 18 a 24 měsíců, kde povinné údaje prokazatelně chyběly, jak je zřejmé z přílohy č. 2 kontrolního protokolu. Ke stejnému závěru dospěla žalovaná, která se ohledně uvedeného kontrolního zjištění ztotožnila se správním orgánem I. stupně. Rovněž žalobce připustil, že tyto údaje na uvedených webových stránkách v době kontroly chyběly a následně byly doplněny. To ověřil správní orgán I. stupně následnou kontrolou dne 24. 1. 2013. Z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu však nelze zohlednit nedopatření, resp. omyl žalobce, spočívající v opomenutí doplnit na předmětné webové stránky údaje požadované ustanovením § 4 zákona o spotřebitelském úvěru po té, kdy nabyt účinnosti zákon o spotřebitelském úvěru. K tomu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně zdůrazňuje, že zákon o spotřebitelském úvěru nabyt účinnosti dne 1. 1. 2011 a kontrola webových stránek u žalobce byla učiněna dne 9. 10. 2012. Žalobce tak měl téměř dva roky času na to, aby zákonem požadované informace do textu webových stránek doplnil. Tvzení žalobce, že k uvedenému pochybení došlo nedopatřením, tedy omylem, tak není rozhodné pro posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu v daném případě. Mezi účastníky tak není sporné, že v době, kdy byla správním orgánem I. stupně dne 9. 10. 2012 prováděna kontrola webových stránek žalobce, nebyly na jednotlivých webových stránkách poskytujících informace o půjčkách na 6, 12, 18 a 24 měsíců uvedeny informace o roční procentní sazbě nákladů a výpůjční úrokové sazbě.

39. Mezi účastníky je v rámci tohoto žalobního bodu sporné, zda kontrolované webové stránky žalobce obsahují či neobsahují reklamu.

40. Touto otázkou se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podrobně zabýval správní orgán I. stupně, neboť na jejím zodpovězení byla závislá aplikace ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru. Uvedl, že „*Směrnice Rady 84/450 ze dne 10. září 1984 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se klamavé reklamy, která už ve své preambuli zdůrazňuje mj., že reklama se dotýká ekonomických zájmů spotřebitelů bez ohledu na to, zda vede k uzavření smlouvy či nikoli, a poté i konkretizuje, co „reklamou“ rozumí. Reklamou podle této směrnice je každé předvedení související s obchodem, živností, řemeslem nebo svobodným povoláním, jehož cílem je podpora odbytu zboží nebo poskytnutí služeb, včetně nemovitostí, práv a závazků (čl. 2). Prakticky totožně se s pojmem „reklama“ vypořádala Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/114/EHS ze dne 12. prosince 2006 o klamavé a srovnávací reklamě (kodifikované znění), kde „reklamou“ se rozumí každé předvedení související s obchodem, živností, řemeslem nebo svobodným povoláním, jehož cílem je podpora odbytu zboží nebo poskytnutí služeb, včetně nemovitostí, práv a závazků [čl. 2 písm. a)]. Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS byla v nedávné době transportována do českého právního řádu. Směrnice byla přijata v režimu maximální harmonizace, u naprosté většiny ustanovení nedávala jinou možnost transpozice, než jejich doslovné převzetí do textu vnitrostátního zákona. Dále správní orgán I. stupně argumentoval článkem 2 odst. 2 úředního sdělení České národní banky ze dne 27. 12. 2010 o aplikačním přístupu k některým ustanovením zákona o spotřebitelském úvěru, kde je uvedeno: „Pojem „reklama“ je třeba chápat v jeho právním obsahu, který je definován v zákoně o regulaci reklamy, jako oznámení, předvedení či jinou prezentaci šířenou zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitosti prodeje nebo*

využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky. Komunikačními médii se pak rozumí prostředky umožňující přenášení reklamy, zejména periodický tisk a neperiodické publikace, rozhlasové a televizní vysílání, audiovizuální mediální služby na vyžádání, audiovizuální produkce, počítačové sítě, nosiče audiovizuálních děl, plakáty a letáky.“ Správní orgán I. stupně argumentoval rovněž důvodovou zprávou k § 4 zákona o spotřebitelském úvěru, ze které vyplývá, že je „těžištěm právní úpravy zejména zajištění dostatečné a včasné informovanosti spotřebitele o podmínkách spotřebitelského úvěru. Věřiteli je proto tímto ustanovením uložena povinnost, aby již ve fázi nabídky, resp. reklamy (tedy v době, kdy se spotřebitel rozhoduje o jejím případném využití), poskytl spotřebiteli co nejúplnější a nezkrácené informace, jejichž minimální výčet je uveden v příloze č. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.“ Správní orgán I. stupně na základě uvedeného uzavřel, že se reklamou rozumí každé předvedení související s obchodem, živností, řemeslem nebo svobodným povoláním, jehož cílem je podpora odbytu zboží nebo poskytnutí služeb, včetně nemovitostí, práv a závazků. Z citovaného současně vyplývá, že k pojmu „reklama“ je třeba přistupovat extenzivněji, a to zejména v případě, kdy se jedná o ochranu spotřebitele. Informace uvedené na kontrolovaných webových stránkách žalobce proto posoudil jako reklamu, proto kontroloval její náležitosti stanovené v § 4 zákona o spotřebitelském úvěru a v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

41. Obdobně posoudila otázku reklamy v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná. Uvedla, že „zákon o spotřebitelském úvěru definici pojmu reklama neobsahuje. Proto vychází Česká obchodní inspekce z obecné definice reklamy tak, jak je uvedena v zákonu č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o regulaci reklamy“). Co se týká povahy předmětných tabulek, odvolací orgán je shodně s orgánem prvoinstančním hodnotí jako reklamu ve smyslu ust. § 1 zákona o regulaci reklamy. Odvolací orgán je toho názoru, že i prezentace nabízených služeb na webových stránkách představuje reklamní sdělení, na které je třeba vztáhnout zákon o spotřebitelském úvěru, pokud je jeho součástí jakýkoliv údaj o nákladech takového úvěru. Vzhledem k tomu, že webové stránky odvolatele obsahují (a rovněž v době kontroly obsahovaly) mimo jiné text: „Naše společnost nabízí půjčky lidem v Plzeňském kraji. Náš obchodní zástupce Vás navštíví, přinese smlouvu a osvětlí všechny podrobnosti. Během několika dní Vám pak můžeme doručit peníze. Vy nikam chodit nemusíte, takže snadnější už to být nemůže“, jehož záměrem je zjevně představení výhod nabízených půjček, odvolatel může jen těžko tvrdit, že cílem těchto webových stránek vůbec nebylo přesvědčit potenciální klienty k využití jeho služeb. Dále webové stránky v době kontroly obsahovaly také zmíněné tabulky se značným počtem nabízených výší půjček s dalšími údaji, jejichž účelem patrně bylo představit návštěvníkům stránek množství možností, které jim využití služeb společnosti skýtá. Pokud je takováto prezentace zveřejněna na webové stránce provozované společností, je tímto způsobem také šířena, neboť umístěním na internet k ní potenciálně získá přístup prakticky neomezený počet jeho uživatelů. Dle odvolacího orgánu není důvod považovat každého návštěvníka webových stránek společnosti za rozhodnutého zájemce o zde nabízené úvěry, vůči němuž by již jakékoliv reklamní sdělení pozbylo smysl.“

42. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud

správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil. “ Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu zdejší krajský soud cituje proto, že se v daném případě plně ztotožnil se závěry ohledně reklamy na kontrolovaných webových stránkách žalobce učiněnými správním orgánem I. stupně a žalovanou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rovněž krajský soud dospěl k závěru, že prezentace žalobcem nabízených služeb na kontrolovaných webových stránkách žalobce je reklamou, neboť obsahuje reklamní sdělení ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy, na které je třeba vztáhnout zákon o spotřebitelském úvěru, neboť součástí tam podávaných informací o poskytnutí spotřebitelského úvěru jsou i údaje o nákladech příslušného úvěru. Správní orgány obou stupňů proto postupovaly v souladu se zákonem, když na zjištění učiněná při kontrole webových stránek žalobce aplikovaly ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru a v té souvislosti vycházely z přílohy č. 1 k tomuto zákonu.

IV.

43. Nedůvodným je i třetí žalobní bod, ve kterém žalobce namítá nepřiměřenost pokuty ve výši 70.000 Kč znamenající pro něj velké finanční zatížení mající negativní dopad na jeho podnikání, zaměstnance i osoby, se kterými spolupracuje. Za nepřijatelnou označil žalobce pokutu v této výši také proto, že jednal v dobré víře a v ostatních kontrolních zjištěních nebyla shledána pochybení (viz odst. 8). Za postih nikoliv zanedbatelný a současně znatelný v majetkové sféře označil žalobce výši pokuty 50.000 Kč.

44. Argumentace žalobce uplatněná v rámci tohoto žalobního bodu vůči výši pokuty však postrádá vyličení skutkových okolností, ze kterých by bylo možné na tvrzení žalobce uplatněná v žalobě usuzovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ohledně tvrzeného velkého finančního zatížení pokutou ve výši 70.000 Kč ani ohledně jejího negativního dopadu na podnikání žalobce. Neuvedl ani skutkové okolnosti, které jej vedly k tvrzení, že by odpovídající částkou pokuty byla částka 50.000 Kč. Těžko lze tedy bez sdělení jakýchkoliv skutkových okolností dospět k závěru, že by pro žalobce byla pokuta o 20.000 Kč vyšší než pokuta navrhaná žalobcem již likvidační.

45. Při rozhodování o výši pokuty nelze přihlížet ani k tvrzení, že žalobce jednal v dobré víře, neboť i přes žalobcovu tvrzenou dobrou víru bylo správním orgánem I. stupně učiněno při kontrole skutkové zjištění o absenci zákonem požadovaných informací na webových stránkách označených v kontrolním protokolu. Jak již bylo uvedeno, tvrzení o nedopatření, resp. omylu, nemělo vliv ani na naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Žalovaná však při rozhodování o výši pokuty zohlednila kladný výsledek zbývajících částí kontroly a uvedla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že považuje za polehčující okolnost, že „v jiné části webových stránek odvolatele se v době kontroly nacházela kalkulačka umožňující spotřebiteli ve dvou krocích interaktivně (po zadání konkrétní požadované výše půjčky) zjistit všechny informace požadované přílohou č. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, takže spotřebitel měl, byť s vynaložením zvýšeného vlastního úsilí, přeci jen možnost všechny podstatné informace v rámci webové prezentace získat. Proto i úvahu orgánu prvního stupně o tom, že by spotřebitel mohl pod dojmem dvou chybějících informací v reklamě přijít k majetkové újmě, kdyby uzavřel pro něj nevýhodnou smlouvu o úvěru, považuje odvolací orgán spíše za spekulaci, která v případě běžně obezřetného spotřebitele nehrozí. Tuto okolnost tedy za

přítěžující odvolací orgán na rozdíl od orgánu prvního stupně nehodnotil. “ Dalším důvodem pro snížení pokuty dle žalované bylo, že „uveřejnění reklamy na internetu nelze samo o sobě považovat za přítěžující okolnost, když je tato počítačová síť sice všeobecně rozšířená, avšak přístup k ní nelze označit za snadnější než např. přístup k reklamě tiskové či televizní.“ Žalovaná proto zdůvodnila, že „po zvážení těchto skutečností svědčících ve prospěch odvolatele se odvolací orgán rozhodl uloženou pokutu snížit na výši 70.000,- Kč, kterou považuje za dostatečnou z hlediska represe i prevence.“ Zároveň žalovaná nepřistoupila na žalobcem navrhovanou výši pokuty 50.000 Kč, kterou již vyhodnotila jako příliš nízkou s ohledem na to, že se v tomto případě jednalo o dva chybějící klíčové údaje pro porovnání výhodnosti jednotlivých nabídek na trhu se spotřebitelskými úvěry a to u více než stovky uváděných příkladů půjček. Soud proto dospěl k závěru, že obecné tvrzení žalobce o nepřiměřenosti uložené pokuty nemohlo být důvodným žalobním bodem.

V.

46. Nedůvodným je i čtvrtý žalobní bod, ve kterém žalobce namítal porušení svých procesních práv ve správním řízení spočívající v tom, že správní orgány neprovedly žalobcem navrhované výslechy svědků.

47. Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v 2 správního řádu, tedy v souladu se základními zásadami správního řízení.*

48. Správní orgán I. stupně i žalovaná vyhodnotily žalobcem opakovaně navrhované výslechy v žalobě vyjmenovaných svědků za nadbytečné. Žalovaná k tomu uvedla, že *„má za to, že z písemných podkladů obsažených ve spisu je skutkový stav zjištěn dostatečně a výslechy svědků by ho již nemohly zvrátit. Se všemi podklady byl odvolatel v průběhu kontroly a řízení řádně seznámen a dostal možnost se k nim vyjádřit, kterou také využil. Proto odvolací orgán neshledal, že by odvolateli nebylo umožněno uplatnění jeho procesních práv.“* Rovněž krajský soud shledal, že by byl výslech žalobcem navržených svědků ve správním řízení nadbytečný, neboť kontrolou žalobcových webových stránek bylo jednoznačně zjištěno a v příloze ke kontrolnímu protokolu zadokumentováno porušení ustanovení § 4 zákona o spotřebitelském úvěru. Žalobce sám připustil pochybení, kterého se dopustil na části svých webových stránek. Výslech svědků by na takto zjištěném skutkovém stavu nemohl nic zvrátit, protože rozhodující pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla podoba kontrolovaných webových stránek. Správní orgány nebyly ve smyslu ustanovení § 52 správního řádu vázány návrhem žalobce na provedení výslechu svědků, když správně dovodily, že důkazem potřebným ke zjištění stavu věci jsou předmětné webové stránky.

Závěr

49. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

50. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalované však žádné specifické náklady řízení nevznikly. Náklady řízení ve výši 200 Kč za jízdenky z Prahy do Plzně a zpět k jednání soudu, jejich náhradu žalovaná požadovala, nejsou nákladem nad rámec běžné úřední činnosti vykonávané žalovanou, proto soud uzavřel, že žalované nevznikly v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti a rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 25. června 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová